

Arrest

nr. 200 677 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & C. HAUWEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat D. UNGER *loco* advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 7 december 2015 asiel aan. Op 20 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Pashtoun te zijn met de Afghaanse nationaliteit. U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Zerrani, in het district Qarghayee van de provincie Laghman. U bent zeventien en een half jaar oud. U woonde samen met uw vader, uw moeder en uw zus. U ging volgens uw verklaringen nooit naar school tot wanneer u 14 werd. Toen stuurde uw vader u naar school, maar vanaf de derde dag van het schooljaar kwamen de taliban en namen u en andere schooljongens mee naar de bergen om u een training te geven zodat u met hen aan de jihad kon deelnemen. Zij lieten u 's avonds gewoon naar huis gaan. Op een dag, toen u thuis was, kwamen ze u opnieuw halen. Uw oom van moeders kant zei dat u ziek was en de taliban geloofde dat. Toen de taliban weggingen zocht uw oom van moeders kant een smokkelaar voor u zodat u uit Afghanistan kon wegluchten.

Op 6 oktober 2015 vertrok u uit Afghanistan en op 6 december 2015 kwam u in België aan. Op 7 december 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag dient u de taskara van uw vader in, uw taskara, en twee foto's van uw overleden moeder.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient vooreerst opgemerkt dat u uw vertrek uit Afghanistan niet in de tijd situeren. Ook de reisroute die u nam van uw dorp tot en met de grens van Afghanistan kunt u niet weergeven.

Zo geeft u tegenstrijdige antwoorden wanneer u wordt gevraagd wanneer u Zerrani verliet (CGVS, p. 4). U kunt zeggen dat u twee jaar geleden Afghanistan verliet maar meer over het tijdstip kunt u aanvankelijk niet kwijt. Uiteindelijk, nadat u drie maal de vraag op verschillende manieren werd gesteld antwoordt u dat u denkt dat het lente was toen u vertrok. Dit blijkt tegenstrijdig met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder de DVZ). Daaruit blijkt immers dat u vertrok in oktober 2015 uit Afghanistan (Verklaring DVZ, p. 10). Wanneer uw voogd u tracht te helpen door de vraag te herformuleren en vraagt of het voor of na ramadan was, spreekt u uw eigen verklaringen tegen en verklaart u dat u "na de ramadan" uw land verliet (CGVS, p. 4), wat betekent dat u in de zomer Afghanistan zou hebben verlaten. Ramadan in 2015 vond immers plaats van 18 juni tot 16 juli. Informatie waaruit dit blijkt werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Dat u niet kunt preciseren wanneer u Afghanistan verliet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan.

Voorts kunt u ook het traject niet weergeven dat u volgde om uit Afghanistan weg te raken. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd geeft u geen antwoorden. U gevraagd hoe u reisde van Zerrani naar de grens van Afghanistan zegt u dat u van Kabul naar Nimruz gebracht werd door de smokkelaar (CGVS, p. 22). U echter gevraagd de weg te geven van Zerrani tot Kabul zegt u dat u de weg niet kent (CGVS, p. 22).

Dat u zich èn de reisroute èn de datum van uw vertrek uit Afghanistan niet schijnt te herinneren is vreemd en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas over uw vlucht van bij aanvang.

Verder blijken de verklaringen over uw leefsituatie, uw profiel, en het profiel van uw vader, eveneens ongeloofwaardig.

Wanneer u gevraagd wordt naar de dagelijkse bezigheden van u en van uw vader in Afghanistan kunt u geen antwoord geven. Uw vader zou landbouwer zijn geweest maar over de activiteiten van uw vader weet u niets af (CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over de velden van uw vader antwoordt u: "zoals wat ik werkte er niet op." (CGVS, p. 6). U werden u verder nog concrete vragen gesteld maar ook hier kon u niet op antwoorden. Gevraagd hoeveel velden uw vader had zegt u eerst dat u het niet weet om erna te stellen dat het 2 of 3 jerib kan zijn (CGVS, p. 6). Verder situeert u de velden van uw vader foutief. U zegt dat de velden van uw vader recht tegenover de legerbasis van Gamberi liggen, aan de overkant van de rivier, en dat de velden op 10 minuten stappen van uw huis lagen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de legerbasis Gamberi op minimum 20 kilometer van uw huis ligt. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U verder gevraagd of uw vader als kleine landbouwer steun kreeg van overheidsinstanties of andere organisaties heeft u het over "Sra Miasht". Maar u weet niet of het een Afgaanse of buitenlandse organisatie was (CGVS, p. 15). Ook dateert u de oogsttijd van het graan in uw regio niet helemaal correct. U zegt dat graan in de zomer werd geoogst terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat graan in de lente wordt geoogst, namelijk de tweede helft van mei en de eerste helft van juni. De maand(en) specificeert u niet. Deze informatie werd ook toegevoegd aan uw dossier (CGVS, p. 16).

Het is nefast voor uw geloofwaardigheid dat u als landbouwerszoon die nooit of bijna nooit naar school ging, zo weinig over de landbouwactiviteiten van uw vader kunt zeggen. Men mag verwachten dat u ondanks uw jonge leeftijd beter op de hoogte bent van wat er gebeurde in en rond het huis.

Ook over uw eigen bezigheden en scholing legt u weinig aannemelijke verklaringen af. U zou pas vanaf uw 14de voor een zeer korte periode naar school zijn gestuurd maar waarom dit zo was wist u helemaal niet te zeggen (CGVS, p. 7). Gevraagd wat u thuis deed voor u naar school ging op uw 14de zegt u dat u bij uw moeder was en met de knikkers speelde (CGVS, p. 9). Zelfs in een Afgaanse rurale context is dit op zijn minst bevreemdend te noemen.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot de conclusie dat uw verklaringen over uw leefsituatie in Afghanistan en uw profiel ongeloofwaardig zijn.

Daarnaast blijkt u ook over uw regio van herkomst weinig doorleefde informatie te kunnen bieden.

Zo blijkt u over de politieke context en de veiligheidssituatie in uw dorp niet te kunnen uitweiden. Alles wat u hierover zegt blijken ad hoc verklaringen te zijn die u niet inhoudelijk kunt invullen, of zijn verklaringen die u direct terug intrekt wanneer u naar meer informatie wordt gevraagd.

U verklaart dat de taliban al zolang u zich kunt herinneren in uw dorp verblijven maar wanneer u wordt gevraagd uit te leggen wat hun activiteiten waren en hoe zij zich manifesteerden in uw dorp kunt u niets antwoorden. U houdt het bij het vage en veralgemenende: "ze namen iedereen" (CGVS, p. 12). Op de vraag of ze werkelijk iedereen meenamen past u uw verklaringen aan en zegt u: "neen, 4 of 5 mensen" (CGVS, p. 12). Wanneer u dan wordt gevraagd wie deze mensen zijn blijkt u ze niet te kennen (CGVS, p. 12).

Gevraagd of er talibanvoorstanders waren in uw dorp zegt u van wel (CGVS, p. 12). U echter gevraagd wat meer uitleg te geven over die mensen zegt u: "hoe kan ik dat weten ik weet niets". (CGVS, p. 12)

Verder kunt u zelfs geen begin van een uitleg geven over de herkomst van de taliban in uw regio, de bredere beweging waartoe ze behoren, en het leiderschap waaraan ze gehoorzamen. U zegt hierover simpelweg: "Ik ken hen niet"(CGVS, p. 12). U gevraagd of de taliban die actief waren in uw dorp een leider hadden zegt u: "Ja, ik zag enkel wanneer zijn mensen iets uitvoerden in het dorp". U gevraagd of u zijn naam kent zegt u: "Neen ik ken de leider niet" (CGVS, p. 12). Het feit dat u dit alles niet schijnt te weten terwijl u zelf zegt dat de taliban al zolang u zich kunt herinneren aanwezig was in uw dorp is niet aannemelijk.

Verder valt op dat u een aantal belangrijke plaatsen nabij uw dorp niet kent. Zo kent u Kas Aziz Khan niet (CGVS, p. 14), een dorp dat op een tiental kilometer van uw dorp ligt en waar ook Afghaanse "returnees" gesetteld worden in daartoe nieuw opgetrokken gebouwen. Gul Pacha Ulfat duidt u als persoon, bazar en kruispunt. Maar u heeft geen idee waar dat kruispunt ligt (CGVS, p. 23).

Bovenstaande elementen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw herkomst.

Hiernaast dient ook te worden opgemerkt dat u geen enkel woord Dari blijkt te spreken, terwijl in Qarghayee zowel Pashtou als Dari wordt gesproken. (CGVS,p. 8). Informatie waaruit dit blijkt werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

Ook blijkt u de Afghaanse kalender niet te kennen. Zo blijkt u niet te weten in welk jaar van de Afghaanse kalender u geboren zou zijn. Nochtans brengt u een identiteitsdocument mee, een taskara, waarop een jaartal vermeld staat met betrekking op uw leeftijd (CGVS, p. 3). U weet vervolgens ook niet te zeggen welk jaar we zijn dit jaar in de Afghaanse kalender. Het strekt tot verwondering dat u geen enkele notie heeft van de Afghaanse kalender.

Het feit dat u geen woord Dari spreekt en dat u de Afghaanse kalender niet kan hanteren ondermijnen uw verklaringen over uw herkomst nog verder.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat aan uw herkomst uit Zerrani, district Qarghayee, provincie Lahman, en aan uw profiel als ongeletterde landbouwersoon, geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarghayee van de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in het district Qarghayee van de provincie Laghman heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker,

met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 1 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen. U diende een taskara in van uzelf, maar u weet vervolgens weinig over deze taskara te zeggen. Wanneer u in het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd wordt op welke wijze uw taskara uw leeftijd vermeldt weet u het niet (CGVS, p. 4). U gevraagd wat u allemaal moest doen om uw taskara te bekomen weet u het ook niet, hoewel u zegt er zelf te zijn om gegaan. U zegt dat u niet weet hoe het gemaakt werd of welke procedure daartoe werd gevolgd (CGVS, p. 11). Dat u over uw eigen identiteitsdocument zo weinig uitleg kunt geven, noch over een van de gegevens die erop staat, noch over de manier waarop u uw taskara verkreeg, doet twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Bovendien dient in het kader van de documenten die u indiende te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

U verklaarde ook een taskara van uw vader te hebben ingediend, maar bij nader onderzoek blijkt het de taskara van iemand anders te zijn. U verklaart immers dat uw vader A.(...) R.(...) heet, maar op de taskara die u indient staat de naam O.(...) K.(...). Bijgevolg is het niet duidelijk welke taskara u indient naast uw eigen taskara. Het feit dat u niet weet welke taskara u indient ondermijnt uw verklaringen over uw documenten nog meer.

Tot slot kunnen de foto's van de overleden vrouw die u indient de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen ook niet herstellen. De identiteit van deze vrouw kan niet worden vastgesteld dus ook de familieband met u kan niet worden vastgesteld, waardoor de bewijswaarde van deze foto's nihil is.

Bovenstaande waarnemingen doen besluiten dat de door uw ingediende documenten uw al eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Integendeel, de gebrekkige verklaringen die u aflegt over de documenten bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen nog eens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"A. Geloofwaardigheid (Vluchtelingenstatus (artikel 48/3) en subsidiaire bescherming (artikel 48/4 §2, b))

Het is niet betwist dat de verzoeker een niet-begeleide minderjarige van Afghaanse nationaliteit is.

Volgens overweging 28 van de erkenningsrichtlijn:

"het is nodig dat de lidstaten bij de beoordeling van aanvragen om internationale bescherming van minderjarigen, met specifiek op kinderen gerichte vormen van vervolging rekening houden."

Volgens artikel 4 §3 c) van de erkenningsrichtlijn, "3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met: (...) c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"

Artikel 2 van het K.B van 2003 voorziet: "(...) De ambtenaren belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker moeten over de vereiste kennis met betrekking tot de bijzondere noden van minderjarigen beschikken."

Er blijkt uit deze bepalingen dat de tegenpartij de minderheid van de verzoeker in aanmerking moet nemen om de geloofwaardigheid van zijn relaas te peilen.

Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het gehoor niet geschikt was voor een minderheid asielzoeker. Verzoeker wil graag opmerken dat de ambtenaar op het CGVS niets heeft gedaan om hem op zijn gemak te stellen. Hij heeft zich gedragen erg kil tegen hem. Bijvoorbeeld, op pagina 21 van het gehoorverslag...

(...)

Vragen werden gesteld alsof de verzoeker een opgeleide volwassene was en er waren weinig vragen over zijn directe omgeving.

De verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Hij merkt op dat de tegenpartij details zoekt en tegenstrijdigheden creëert die niet gegrond zijn.

Bijgevolg is het ten onrechte dat de tegenpartij beslist dat de verzoeker aan de medewerkingsplicht niet voldaan heeft en dat hij geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en regio van herkomst.

Verzoeker volhardt dat hij in oktober 2015 Afghanistan verliet, zoals gezegd op DVZ. Hij had ook vermeld oktober 2015 aan zijn voogd voor het gehoor. Het feit dat hij lente heeft gezegd voor het CGVS is niet genoeg om zijn verblijfsituatie in Afghanistan te twifelen. Bovendien is oktober 2015 wel "na de ramadan". Uit het gehoorverslag, blijkt er niet dat de ambtenaar echt de nadruk op deze vraag heeft gelegd, in tegendeel tot wat beweert is in de bestreden beslissing (CGVS, p.4).

Ten tweede, verwijt het CGVS aan verzoeker dat hij de reisroute van zijn vertrek uit Afghanistan zou niet herinneren. Zeer weinig vragen werden gesteld daarover tijdens het gehoor (CGVS, p.22). De nadruk werd niet gelegd op het belang van deze vraag. Verzoeker wil graag toevoegen dat ze zijn autogereden 's nachts. Bovendien heeft hij verklaard dat hij nooit uit zijn dorp ging voor zijn vertrek uit Afghanistan. Het zou dus normaal zijn dat hij de reisroutes niet goed zou kennen. Deze vraag is niet geschikt voor de verzoeker en zijn profiel.

Wat betreft de bezigheden van zijn vader, volhardt verzoeker dat zijn vader een landbouwer was. Ter herinnering, is zijn vader overleden vier jaar geleden toen verzoeker 14 jaar oud was. Voor zijn dood, was de verzoeker te jong te gaan werken. Het is dus normaal dat hij niet precies weet over de activiteiten van zijn vader. Hij heeft nochtans kunnen preciseren waar de velden liggen, de mensen die zijn vader hielpen, wat wordt er op gecultiveerd en dat ze 2 à 3 jerib velden hebben. Ook weet de verzoeker over het bestaan van de associatie Sra Miasht.

Hij volhardt dat de landen tien minuten wandelen van zijn huis waren. Hij heeft nooit gezegd dat de velden direct om de hoek van Gamberi basis was. Hij heeft verklaard dat aan een kant van zijn velden is de rivier en aan de andere kant van de rivier was Gamberi... dat kan vastgesteld worden op de kaarten toegevoegd door tegenpartij.

Wat betreft zijn eigen bezigheden, volhardt de verzoeker dat hij thuis bij zijn moeder bleef. Zijn vader was gedood en hij niet werkt bij hem. Het is niet omdat Afghanistan een rurale land is dat alle kinderen in de velden moeten werken. Hij wil graag preciseren dat hij zijn moeder hielp met huishoudelijke taken. Hij ging ook naar de moskee toen hij jong was en tijdens 5 of 6 jaren. Dan ging hij naar school toen hij 14 was. Op het eind moest hij ook zorgen voor zijn moeder die ziek was. Ter herinnering is ze overleden twee jaren geleden. Er waren geen vragen gesteld daarover gedurende het gehoor.

Het CGVS beweert dat de verzoeker weinig doorleefde informatie over zijn regio van herkomst zou bieden. Verzoeker geeft toe dat hij de namen van de taliban niet weet. Hij voegt toe dat ze nooit zijn namen zeggen en dat ze voor de spionnen in de dorp bang zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat zelfs de huidige taliban shadow governor in Laghman onbekend is volgens de informatie toegevoegd door de tegenpartij (administratief verslag, p.128). Het is bijgevolg begrijpelijk dat de verzoeker zijn naam niet kent.

Bovendien, heeft de tegenpartij een zeer gedeeltelijke lezing van de verklaringen van de verzoeker gedaan. Hoewel hij "Kaz Aziz Khan" niet zou kennen, heeft hij aan andere vragen over de plaatsen nabij zijn dorp goed kunnen beantwoord (zie CGVS, pp.12-15; 22-23). Ter herinnering, heeft verzoeker nooit uit zijn dorp gereisd voor zijn vertrek naar België. Nochtans werden weinig vragen gesteld over zijn dorp zelfs. Verzoeker wil graag preciseren dat er een aantal wijken zijn in zijn dorp en ook dorpjes rond Zerrani die hij wel kent en die niet op de kaarten van Afghanistan staan. Hij preciseert dat er rond Zerrani andere dorpjes zijn zoals Gull Ghondai, Panja Khel, Mia Khan Gass, Bar Kalai, Kus Kalay, Ghota Shagai... (Stuk 3) Deze namen worden meestal gebruikt door de dorpingen. Hij voegt toe dat tien huizen ver van zijn huis ligt de « kleine moskee » van Zerrani. In Bar Kalai ligt de « Groote moskee ». De imam heet Saleem en de ene die het gebed zeggen heet Sharaf Yaar. Hij merkt op dat hij bijna alle namen van de dorpingen in Zerrani kent.

In bijlage legt de verzoeker neer de vertalingen van de taskara's van zijn vader en van zijn oom langs moederzijde, D. J. (...) (stuk 4). Er blijkt uit de vertaling van de taskara van de vader dat hij wel A. R. (...) heet en niet "Omar Khan". Verzoeker verstaat dus niet waarom de bestreden beslissing beweert dat "Omar Khan" op de taskara die hij indient zou staan. De twee taskara's bevestigen dat ze wel uit Zerani afkomstig zijn.

Het CGVS is te kwade trouw wanneer hij aan verzoeker verwijt dat hij geen enkele woord Dari blijkt te spreken terwijl in zijn DC zowel Pashtu als Dari wordt gesproken. Verzoeker heeft inderdaad gezegd dat hij Dari op school heeft geleerd en dat hij die taal versta hoewel hij niet Dari kan spreken. Hij heeft uitgelegd dat er Dari sprekers waren in zijn DC maar dat het allemaal Pashtoens is in zijn dorp (CGVS, p.8). Het feit dat hij niet Dari goed kan spreken is dus niet relevant om zijn verblijf situatie te twijfelen. Bovendien is het niet omdat twee talen worden gesproken in een regio dat alle inwoners de twee talen kunnen spreken.

Gezien de bovenstaande overwegingen, is er genoeg aanwijzingen om te denken dat verzoeker wel uit Zerani afkomstig is en dat hij daar heeft verbleven tot zijn vertrek. Verzoeker heeft niet de mogelijkheid om in andere plaatsen in Afghanistan te vestigen. Zijn ouders zijn gedood. Zijn enige familie is zijn oom moeder langs en zijn broer die samen in Zerani wonen. Verzoeker heeft geen bestaansmiddelen en geen diploma om in een andere plaats te kunnen gaan werken.

Bijgevolg, moeten de problemen aangehaald door de verzoeker als geloofwaardig worden beschouwd. De bestreden beslissing betwist de gebeurtenissen met de taliban zelfs niet zodat de feiten aangetoond zijn.

Het asielrelaas van verzoeker is bovendien niet verrassend aangezien de huidige situatie in zijn land van herkomst (zie infra):

"The government and armed non-state groups in Afghanistan recruit and use children in combat and non-combat roles. Armed non-state groups, mostly the Taliban, but also including other non-state groups like the Islamic State in Khorasan Province, account for most child recruitment and use. Insurgent groups forcibly recruit and use children as suicide bombers. The Taliban indoctrinate children using religious and military education and teach children to use small arms and deploy improvised explosive devices. Some families receive cash payments or protection in exchange for sending their children to the Taliban-run schools. Children from impoverished and rural areas, particularly those under Taliban control, are especially vulnerable to recruitment. The Afghan Local and National Police use children in combat and non-combat roles, including as personal servants, support staff, and body guards. The ANA also recruits children, although to a lesser extent. There were reports that some members of the Afghan security forces, including members of the ANA, and other groups of non-state actors sexually abuse and exploit young girls and boys." (Stuk 5 - US Departement of State, "2017 Trafficking in Persons Report", www.state.gov/j/tip/rls/tiprpt/)

"The United Nations-led country task force on monitoring and reporting on children and armed conflict received 166 reports of incidents involving grave child rights violations from 1 November [2012] to 31 January [2013]. A total of 79 deaths and 192 injuries to children were verified. Most were in the southern and eastern regions." (stuk 6 – 2013, UK, Home Office, OPERATIONAL GUIDANCE NOTE AFGHANISTAN, https://www.ecoi.net/file_upload/1226_1424872250_afghanistan-ogn-v11.pdf)

« Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient cependant pas prouvées à l'évidence. Comme on l'a indiqué ci-dessus (paragraphe 196), un réfugié peut difficilement «prouver» tous les éléments de son cas et, si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute.

204. Néanmoins, le bénéfice du doute ne doit être donné que lorsque tous les éléments de preuve disponibles ont été réunis et vérifiés et lorsque l'examineur est convaincu de manière générale de la crédibilité du demandeur. Les déclarations du demandeur doivent être cohérentes et plausibles, et ne pas être en contradiction avec des faits notoires. » (« Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés » - 1992 Genève)

Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest X van 18 maart 2002), zonder rekening te houden met het profiel van verzoeker die zou moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn relaas. Door geen rekening te houden met alle elementen van de zaak, schendt verweerder tevens het zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur.

B. Veiligheidssituatie in de regio van herkomst (Subsidiaire bescherming – 48/4 §2 b) et c))

Verzoeker is afkomstig uit het district Qarghayi, provincie Laghman, in het zuidoosten van Afghanistan. In strijd met artikel 27 van het K.B., heeft het CGVS de veiligheidssituatie in die regio niet onderzocht

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de verzoeker een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2 b) en c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst:

Volgens artikel 48/4, § 2 b) en c): “§2.Ernstige schade bestaat uit: ... b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijnland van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De situatie in Langhman is heel problematiek. Die regio kent inderdaad veel burgerslachtoffers omwille van het conflict in Afghanistan en de taliban.”

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit tal van rapporten en nieuwsberichten aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer in het bijzonder in de provincie Laghman.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- (1) een vertaling van nieuwe verklaringen van verzoeker over zijn regio;
- (2) vertalingen van de taskara's van de vader en de oom van verzoeker;
- (3) US Department of State, “2017 Trafficking in Persons Report”;
- (4) UK, Home Office, 2013, “Operational Guidance Note Afghanistan”;
- (5) UK, Home Office, “August 2017, Afghanistan, Security Note”;
- (6) UNAMA, “Protection of civilians in armed conflict midyear report 2017”, July 2017;
- (7) EASO Country of Origin, “Information Report Afghanistan Security Situation, January 2016”, p.105-107;
- (8) “Afghanistan: Laghman Province, Humanitarian Profile”, January 2015;
- (9) Afghan News, “Urgent operation sought in Nangarhar’s Hesarak”, August 2016;
- (10) Confédération Suisse, Note Afghanistan, Situation de sécurité, Berne-Wabern, 18 mars 2016;
- (11) US, Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor 2015 Country Reports on Human Rights Practices Report, Afghanistan, April 13, 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr.

2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken

die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt geboren te zijn in 1999 in het dorp Zerrani, in het district Qarghayee van de provincie Laghman en er heel zijn leven te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 (adm. doss., stuk 18, verklaring DVZ; stuk 5, gehoorverslag CGVS van 1 juni 2017, p. 4). Voorts stelt verzoeker dat hij een landbouwerszoon is die van zijn veertiende tot zijn zestiende naar school is gegaan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag CGVS van 1 juni 2017, p. 9). Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, de (socio-)politieke aspecten en de veiligheidssituatie van Afghanistan, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde land en streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen kan aantonen dat hij er zijn hele leven verbleven heeft.

De Raad stelt dienaangaande echter vast dat verzoekers voorgehouden herkomst uit Zerrani, in het district Qarghayee, gelegen in de provincie Laghman ongeloofwaardig is. Zo kon hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) zijn vertrek uit Afghanistan niet in de tijd situeren, kon hij de reisroute die hij nam van zijn dorp tot en met de grens van Afghanistan niet weergeven, legde hij ongeloofwaardige verklaringen af over zijn leefsituatie in Afghanistan, zijn profiel en het profiel van zijn vader en kon hij ook over zijn regio van herkomst weinig doorleefde informatie bieden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat door de commissaris-generaal onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel, stelt de Raad vast dat *in casu* de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd en dat hierbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in zijn land van herkomst alsook met de door hem aangebrachte individuele elementen, waaronder zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan (onder meer) heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding

kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers profiel als minderjarige. Er werden hem eenvoudige en duidelijke vragen gesteld en vragen werden waar nodig herhaald of heromschreven. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Ook blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, door in de bestreden beslissing de bevoegde Staatssecretaris te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, op hem van toepassing is. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker bij aanvang van zijn gehoor gewezen werd op de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag van 1 juni 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn werkelijke herkomst.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Ook blijkt u de Afghaanse kalender niet te kennen. Zo blijkt u niet te weten in welk jaar van de Afghaanse kalender u geboren zou zijn. Nochtans brengt u een identiteitsdocument mee, een taskara, waarop een jaartal vermeld staat met betrekking op uw leeftijd (CGVS, p. 3). U weet vervolgens ook niet te zeggen welk jaar we zijn dit jaar in de Afghaanse kalender. Het strekt tot verwondering dat u geen enkele notie heeft van de Afghaanse kalender.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze opmerkt dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan niet in de tijd kan situeren en ook de reisroute die hij nam van zijn dorp tot aan de grens van Afghanistan niet kan weergeven. Verzoeker gaf immers tegenstrijdige antwoorden op de vraag wanneer hij Afghanistan verlaten heeft. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift dat hij in oktober 2015, zoals gezegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), Afghanistan verlaten heeft en dat oktober 2015 wel *“na de ramadan”* is, zoals hij verklaard heeft tijdens het gehoor op het CGVS. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter volharden in één versie van zijn verklaringen de opgemerkte tegenstrijdigheid niet opheft en evenmin verklaart waarom verzoeker aanvankelijk bij het CGVS verklaarde dat hij in de lente uit Afghanistan vertrokken is om dan daarna te zeggen dat hij *“na de ramadan”* (die in 2015 van 18 juni tot 16 juli plaatsvond) zijn land verliet (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag van 1 juni 2017, p. 4). Wat de reisroute betreft, kunnen van verzoeker hierover wel degelijk doorleefde verklaringen verwacht worden, gezien de grote emotionele impact die deze reis op hem gehad moet hebben, temeer nu hij zelf aanhaalt dat hij *“nooit uit zijn dorp ging voor zijn vertrek uit Afghanistan”*. Aldus kon in redelijkheid verwacht worden dat verzoeker hier doorleefder over zou kunnen vertellen. Zo verzoeker er in zijn verzoekschrift nog aan toevoegt dat zij 's nachts hebben gereden, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn onwetendheid aangaande het traject dat hij volgde om uit Afghanistan weg te raken, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Deze verklaring neemt de Raad dan ook niet aan. Tijdens zijn gehoor op het CGVS antwoordde verzoeker op de vraag welke weg hij volgde louter *“ik weet de weg niet welke weg het was”* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag van 1 juni 2017, p. 22), wat evenmin getuigt van enige doorleefdheid in zijn verklaringen. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *“protection officer”* van het CGVS is om het gehoor te sturen, zodat niet kan worden begrepen waarom hij in onderhavig verzoekschrift stelt te betreuren dat hem daarover weinig vragen werden gesteld.

Verder zijn verzoekers verklaringen over zijn leefsituatie in Afghanistan en zijn profiel eveneens ongeloofwaardig. Zo situeert verzoeker de velden van zijn vader foutief. Verzoeker zegt dat de velden van zijn vader recht tegenover de legerbasis van Gamberi liggen, aan de overkant van de rivier, en dat de velden op 10 minuten wandelen van zijn huis liggen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag van 1 juni 2017, p. 6-7), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de legerbasis Gamberi op minimum 20 kilometer van zijn huis ligt. Waar verzoeker voorhoudt dat hij nooit gezegd heeft dat de velden direct om de hoek van Gamberi basis lagen, merkt verwerende partij in haar verweernota terecht op dat het verzoeker zelf was die verwees naar de Gamberi basis als ijkpunt voor de weg naar de velden van zijn vader. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, ligt deze basis op minimum 20 kilometer van verzoekers woonplaats en is het dan ook opmerkelijk dat verzoeker deze zou gebruiken als aanknopingspunt om de velden van zijn vader te situeren. Verzoeker werd verschillende keren de kans geboden te verduidelijken waar de velden precies gesitueerd waren, maar bleef telkens vaag en ontwijkend in zijn antwoorden (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag van 1 juni 2017, p. 6-7). Nochtans kan ook van een minderjarige asielzoeker verwacht worden dat deze spontaan gedetailleerde en doorleefde verklaringen over zijn directe leefomgeving aflegt. Verzoeker wist voorts niets af over de activiteiten van zijn vader als landbouwer en dateerde de oogsttijd van het graan in zijn regio niet helemaal correct (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag van 1 juni 2017, p. 16). Nochtans kan verwacht worden dat verzoeker, als landbouwerszoon die verder amper naar school ging, meer zou kunnen vertellen over de landbouwactiviteiten van zijn vader, ondanks het feit dat hij zijn vader op jonge leeftijd verloor.

Daarnaast blijkt verzoeker ook over zijn regio van herkomst weinig doorleefde informatie te kunnen bieden. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen:

“Zo blijkt u over de politieke context en de veiligheidssituatie in uw dorp niet te kunnen uitweiden. Alles wat u hierover zegt blijken ad hoc verklaringen te zijn die u niet inhoudelijk kunt invullen, of zijn verklaringen die u direct terug intrekt wanneer u naar meer informatie wordt gevraagd.

U verklaart dat de taliban al zolang u zich kunt herinneren in uw dorp verblijven maar wanneer u wordt gevraagd uit te leggen wat hun activiteiten waren en hoe zij zich manifesteerden in uw dorp kunt u niets antwoorden. U houdt het bij het vage en veralgemenende: “ze namen iedereen” (CGVS, p. 12). Op de vraag of ze werkelijk iedereen meenamen past u uw verklaringen aan en zegt u: “neen, 4 of 5 mensen” (CGVS, p. 12). Wanneer u dan wordt gevraagd wie deze mensen zijn blijkt u ze niet te kennen (CGVS, p. 12).

Gevraagd of er talibanvoorstanders waren in uw dorp zegt u van wel (CGVS, p. 12). U echter gevraagd wat meer uitleg te geven over die mensen zegt u: “hoe kan ik dat weten ik weet niets”. (CGVS, p. 12)

Verder kunt u zelfs geen begin van een uitleg geven over de herkomst van de taliban in uw regio, de bredere beweging waartoe ze behoren, en het leiderschap waaraan ze gehoorzamen. U zegt hierover simpelweg: “Ik ken hen niet”(CGVS, p. 12). U gevraagd of de taliban die actief waren in uw dorp een leider hadden zegt u: “Ja, ik zag enkel wanneer zijn mensen iets uitvoerden in het dorp”. U gevraagd of u zijn naam kent zegt u: “Neen ik ken de leider niet” (CGVS, p. 12). Het feit dat u dit alles niet schijnt te weten terwijl u zelf zegt dat de taliban al zolang u zich kunt herinneren aanwezig was in uw dorp is niet aannemelijk.

Verder valt op dat u een aantal belangrijke plaatsen nabij uw dorp niet kent. Zo kent u Kas Aziz Khan niet (CGVS, p. 14), een dorp dat op een tiental kilometer van uw dorp ligt en waar ook Afghaanse “returnees” gesetteld worden in daartoe nieuw opgetrokken gebouwen. Gul Pacha Ulfat duidt u als persoon, bazar en kruispunt. Maar u heeft geen idee waar dat kruispunt ligt (CGVS, p. 23).”

Verzoeker focust zijn verweer in het verzoekschrift op het feit dat het begrijpelijk is dat hij de namen van taliban niet kent, doch gaat voorbij aan de gedane vaststellingen dat hij ook over hun activiteiten enkel maar vage en veralgemeende antwoorden kon geven. Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij over een gedetailleerde kennis beschikt over de veiligheidssituatie en alle politieke aspecten in zijn dorp, doch wel dat hij zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift een aantal dorpen rond zijn eigen dorp opnoemt die niet op de kaarten van Afghanistan zouden staan en bijkomende informatie over zijn dorp geeft, wordt er vooreerst op gewezen dat dit mogelijks ingestudeerde verklaringen betreffen. Hoe dan ook, dit gegeven doet niets af aan bovenstaande overwegingen aangezien deze kennis niet opweegt tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten (adm. doss., stuk 16, map met ‘documenten’) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen. U diende een taskara in van uzelf, maar u weet vervolgens weinig over deze taskara te zeggen. Wanneer u in het begin van het gehoor op het CGVS gevraagd wordt op welke wijze uw taskara uw leeftijd vermeldt weet u het niet (CGVS, p. 4). U gevraagd wat u allemaal moest doen om uw taskara te bekomen weet u het ook niet, hoewel u zegt er zelf te zijn om gegaan. U zegt dat u niet weet hoe het gemaakt werd of welke procedure daartoe werd gevolgd (CGVS, p. 11). Dat u over uw eigen identiteitsdocument zo weinig uitleg kunt geven, noch over een van de gegevens die erop staat, noch over de manier waarop u uw taskara verkreeg, doet twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Bovendien dient in het kader van de documenten die u indiende te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

U verklaarde ook een taskara van uw vader te hebben ingediend, maar bij nader onderzoek blijkt het de taskara van iemand anders te zijn. U verklaart immers dat uw vader A.(...) R.(...) heet, maar op de taskara die u indient staat de naam O.(...) K.(...). Bijgevolg is het niet duidelijk welke taskara u indient naast uw eigen taskara. Het feit dat u niet weet welke taskara u indient ondermijnt uw verklaringen over uw documenten nog meer.

Tot slot kunnen de foto’s van de overleden vrouw die u indient de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen ook niet herstellen. De identiteit van deze vrouw kan niet worden vastgesteld dus ook de familieband met u kan niet worden vastgesteld, waardoor de bewijswaarde van deze foto’s nihil is.”

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift vertalingen bij van de taskara van zijn vader waaruit blijkt dat zijn vader A.R. en niet O.K. heet, evenals een fotokopie (met vertaling) van de taskara van zijn oom langs moederszijde, D.J. (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Verwerende partij erkent in haar verweernota dat de vertaling van de taskara van verzoekers vader die werd toegevoegd aan het administratief dossier onjuist is, en dat de door verzoeker bijgevoegde vertaling correct is. De motivering van het CGVS aangaande de taskara van verzoekers vader kan dan ook niet langer weerhouden worden. Desalniettemin blijkt uit de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde taskara van zijn vader niet dat het daadwerkelijk om de vader van verzoeker gaat. De naam die op deze taskara fungeert, komt immers enkel overeen met de voornaam van verzoekers vader, zoals verzoeker die in zijn verklaring voor de DVZ heeft opgegeven, doch niet met de aldaar opgegeven familienaam. Voorts werpt verwerende partij in haar verweernota op dat de beide taskaras geenszins als bewijs voor verzoekers herkomst beschouwd kunnen worden, gezien de zeer relatieve bewijswaarde die aan Afghaanse documenten kan worden toegekend omwille van de veelvuldig voorkomende corruptie met allerlei documenten, inclusief ‘officiële’ documenten. De Raad voegt hieraan toe dat de twijfels omtrent de authenticiteit van verzoekers taskara gelet op diens gebrekkige verklaringen daaromtrent, evenmin de authenticiteit van de door hem neergelegde taskara’s van zijn vader en oom ten goede komen. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien toont het loutere gegeven dat zijn vader ooit in Zerrani heeft verbleven (de datum van afgifte van zijn taskara is onleesbaar) en zijn oom er verblijft/verbleef, niet aan dat verzoeker van zijn geboorte tot zijn vertrek in Zerrani gewoond heeft. De taskara’s van verzoekers vader en oom werpen dan ook geen ander licht op de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers beweerde herkomst ongeloofwaardig is.

Gezien het geheel van de voorafgaande vaststellingen, slaagt verzoeker er niet in zijn voorgehouden herkomst uit het dorp Zerrani, in het district Qarghayee, gelegen in de provincie Laghman, en zijn aangemeten profiel als landbouwerszoon aan te tonen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. De verwijzing naar allerlei rapporten aangaande de rekrutering in Afghanistan door de taliban is te dezen dan ook irrelevant.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het dorp Zerrani, in het district Qarghayee, gelegen in de provincie Laghman, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Qarghayee, in de provincie Laghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanhaalt dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in strijd met artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet wordt beoordeeld door verwerende partij, kan alleen maar worden herhaald dat hij zijn regio van herkomst niet aannemelijk heeft weten te maken. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben gevoerd naar de veiligheidssituatie in verzoekers ongeloofwaardig bevonden regio van herkomst. Aldus zijn verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder in de provincie Laghman en het feit dat zijn beweerde district van herkomst door de taliban gecontroleerd wordt, *in casu* niet dienstig.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In zoverre verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN